

B O L Y K I T A M Á S

L Á B U J J

Az ember általában keveset törődik a lábujjaival. Nyáron még csak-csak vet rájuk néhány pillantást, amikor reggel felkel és rájön, hogy nem kell zoknit húznia. Ugyanis tart a vakáció, és nem fogja a nap felét iskolában tölteni, otthon meg szaladgálhat mezítláb, ha meleg van. Esetleg kimegy a strandra, ahol remekül elütheti üres óráit, szintén mezítláb.

Más a helyzet télen. Hajnalban kelünk, rohanunk mosakodni, öltözni. Ki figyel ilyenkor a lábujjaira? Csak amíg feltétlenül szükséges. Félálomban (esetleg lehunyt szemmel) magunkra erőszakoljuk a zoknit és a csizmát.

Így voltam ezzel én is. De amíg az ember gyereke suliba jár, a kedves mamája vet óhatatlanul rá néhány pillantást. Egy január végi estén én is ott találtam magam az aggódva vizsgáló szülői pillantások keresztüzében. Éppen egy tizenhét éves felülieknek szóló filmet szerettem volna megnézni, amikor anyu végigmért és azt ajánlotta, szórakozás helyett vágjam le lábujjaimról a kissé hosszúra nőtt körmöket. Én persze tiltakoztam, hangoztatva, hogy a körömvágás nem szalad el, a film viszont igen.

Már-már meglágyítottam szülőm különben is engedékeny szívét, ekkor azonban bejött a szobába apu és közölte, hogy ne filozofáljak, hanem vágjam le a körmeimet. Mivel ez a variáció érthető módon nem nyerte el tetszésem, apám kilátásba helyezett két egyforma pofont.

Győzött az erőszak!

Visszavonultam, majd a szülői szigorról elmélkedve megrövidítettem körmeimet. Gondolataim annyira lefoglaltak, hogy a művelet végeztével kis híján áttértem kezem ujjaira. Szerencsére idejében észbe kaptam. Vagy talán szerencsétlenségemre, hiszen ha akkor kezemről is lenyisszantom nem túl rövid körmeim feleslegét, most nem ülnék itt a papír felett csodálkozástól tompa aggyal. Ahogy letettem az ollót, szemem megakadt a körömkupacon. Valahogy nagynak tűnt. Nekiültem számolni. Először tizenhárom darabot számláltam össze, majd másodjára és harmadjára tizenkettőt. Ezt kissé furcsának találtam, ezért áttértem lábujjaim számbavételére.

Tizenkettő!

Eleinte az álmodásnak tulajdonítottam a dolgot, de aztán rájöttem, hogy teljesen tiszta a fejem. Éjfélig számoltam. Akkor beóvakodtam szüleim hálószobájába és elkezdtem számolni. A vaksötétben huszonnégy lábujjra letem. Gyanús, sőt több mint

gyanús, mormoltam magam elé, majd sietve távoztam a szobából, mert apu egyre többet forgolódott és álmában morgott valamit az átkozott legyekről.

Fél ötkor aludtam el. Másnap csak támolyogtam a suliban, és főciből *Fiacskám* húszforintos kérdésén elcsúsztam.

Az órákon csak bámultam magam elé. (Többnyire a cipőm orrára.) Ha szóltak hozzám, nem válaszoltam. A szünetben nekimentem a teremajtónak, mert elfelejtettem lenyomni a kilincset. A srácok eleinte megkérdezték, mi bajom van, aztán megállapították, hogy hirtelen, bizonyára a hideg hatására meghülyültem.

Biológia órán egyetlen gondolat járt a fejemben. Nagyon szerettem volna megkérdezni a tanárnőtől, hány ujja van a lábán, de valami meghatározhatatlan erő visszatartott.

Otthon nem mertem szüleim szemébe nézni. Főleg azután, hogy apu lerúgta papucsát, mert szundítani szeretett volna. Egy idő után feltűnt neki, mennyire bámulom lábfejét, ezért zavartan leküldött a trafikba cigarettáért. Én azonban addig nem mozdultam, amíg meg nem számoltam ujjait.

Tizenkettő!

Lerohantam az utcára. Bizonyosságot kell szereznem! Tudni akarom az igazságot!

Elhatároztam, hogy megnézem a *Lady Chatterley szeretője* c. filmet. Az első moziban már a pénztáros kiszúrta, hogy messze vagyok még a 18. életéveimtől. A másodikba viszont simán bejutottam. Remegtem az izgalomtól. A történetre már nem is emlékszem. Az intim jelenetek alatt azonban nem tudtam megszámolni a hősök lábujjait.

Minden reményemet a másnapi testnevelés órába helyeztem. Ezt vártam este, erre gondoltam éjjel, s reggel alig tudtam türtőztetni magam... És egy örökkévalóság után eljött a testnevelés óra. Előtte az öltözőben három osztálytársam lábujjait számoltam meg, óra után négyét.

Egyaránt tizenkettő!

Elszédültem. Arra még emlékszem, hogy hirtelen forróság öntött el. Térdeim megroggyantak, elsötétült előttem a világ.

Osztályfőnököm orvoshoz küldött, az meg haza. Anyu ágyba dugott. Hiába kérdezgette, mi bajom van, nem mondtam meg. Szótlatlanul néztem meztelen lábfejére.

Tizenkettő!

Szemem előtt összefolytak a képek, ujjak helyett már karmokat és úszóhártyákat láttam...

Most kórházban vagyok. Már összeszámoltam a szobában fekvő betegek lábujjait.

Tizenkettő-tizenkettő!

Egyetlen gondolat foglalkoztat csak. *Miből gondoltam én eddig, hogy az embernek tíz lábujja van?*

Két év telt el azóta, hogy a fenti sorokat lejegyeztem. Akkor idegszanatóriumba kerültem, s közel húsz hónapot töltöttem ott. Ma, amikor kezembe került ez a papírlap, csak nevetni tudok lábujjas rögeszmémen. Elég jól megmagyarázták nekem, hogy az embernek tíz lábujja van, és én nem tudok számolni.

Tizenkét ujj - a kezünkön található.